

medlemmer, som sidde der, uden at der kan kastes Plet paa dem? Ja, men, siges i Forslaget: hvis et Medlem i kirkelig Henseende stiller sig absolut i Modsætning til Folkekirken ved at nægte Kristentroen, saa mister han Valgretten. Men saadan en Mand vil, om han er en Mand af Ære, aldrig melde sig som Vælger. Og den, der virkelig fører et forargeligt Levned, vil paa samme Maade, som der er bestemt i Kommunalloven, ikke være kvalificeret til at øve Valgret paa det kirkelige Omraade lige saa lidt som paa det kommunale.

Men jeg synes, der er noget, man kan forlange af Folkekirkens Medlemmer, det er dette, at de vedkende sig, at de ville bruge den kirkelige Valgret. (Naar en Mand siger dette: Jeg er Medlem af Folkekirken, jeg er døbt med Folkekirkens Daab, jeg har alle de folkekirkelige Rettigheder, og saa staar frem og yderligere siger: Jeg ønsker at bruge min Ret, saa har denne Mand i Virkeligheden eksponeret sig saa vidt kirkeligt, at, om han er en Mand af Ære, saa vil han bruge Kirken og dens Goder. Denne lille Handling fra et Medlems Side, at komme at melde sig til Valglisten, synes jeg, man kan forlange, men heller ikke derud over. — Og om dem, der vælges til Medlemmer af Menighedsraadene, kan man jo ogsaa sige, at det maa være en Selvfølge, at de ville røgte deres Hverv i Troskab mod den Kirke, hvis Tillidsmænd de ere blevne; og det mener jeg rigtignok betyder, at de ville med de Kræfter og Evner og Betingelser, de have, arbejde hen til, at den kristne Menighed i Folkekirken kan faa de bedste Kaar for Vækst og Udvikling. Det har jeg ment oprindeligt vilde ligge i selve Udtrykket „i Troskab mod Folkekirken“; thi hvilken Opgave har en Tillidsmand for Folkekirken, naar Talen er om dens Ordning, anden end den at skabe de bedst mulige Kaar for den kristne Menigheds Vækst og Udvikling? Men man har i det andet Ting gennem et Forslag, stillet af Folketingsmanden for Ruds-Vedby (Svendsen), givet en forklarende Bemærkning af, hvad det betyder: „i Troskab mod Folkekirken“, og denne Bemærkning gaar netop ud paa dette, jeg nævnede, at denne Troskab maa betyde, at Bestræbelsen skal gaa ud paa for Menighedsraadsmedlemmet at virke hen til, at der kan skabes den kristne Menighed gode Kaar til Udvikling og Vækst i Folkekirken.

Det er altsaa, hvad der tilsigtes med dette Lovforslag om Menighedsraad, og dette har intet direkte med en Forfatning

at gøre i den Forstand, at man skulde skaffe en kirkelig Lovgivning til Veje, der skabte en Under- og en Overinstans i kirkelig Henseende. Jeg beder atter, inden jeg slutter disse faa Bemærkninger, det høje Ting lægge Mærke til, at saa snart der er Tale om indre kirkeligt Liv, kaldes der paa Menighedsrådet, saa snart der kun er Tale om rent praktiske Ting, ere kun Menighedsraadene suveræne. Af dette Menighedsraad er Præsten født Medlem, efter Forslaget er han ikke født Formand. I de Menighedsraad, der have virket, var Præsten født Formand, det vil jo være dette høje Tings Medlemmer bekendt, at under de Forhandlinger, der for godt og vel et Aar siden fandt Sted om den samme Sag, blev ogsaa dette høje Ting eller i alt Fald et Flertal heroppe enigt om, at Præsten skulde være født Medlem, men ikke født Formand.

Det er i Bemærkningerne til dette Lovforslag udtrykkelig udtalt, at Ministeriet ikke har villet fremsætte et Lovforslag, der tilsigtede at være Indledning til en Forfatningslov, og har heller ikke villet fremsætte Forslag om en Kirkedag, idet Ministeriet som alt nævnt har den Opfattelse, at det vilde være at splitte og ikke samle, svække og ikke styrke Sammenholdet i Folkekirken:

Jeg skal paa dette Tidspunkt indskrænke mig til disse Bemærkninger og slutte med at udtale Ønsket om, at ligesom den stærke fælleskirkelige levende Sans har givet sig Udslag i den udelte Tilslutning til det første lille Lovforslag i de forskellige kirkelige Lejre, denne levende Sans for Fællesskab ogsaa maa gøre sig gældende overfor det andet Lovforslag, saaledes at man klart kunde se, at der ikke ved dette er tilsigtet en Afgørelse af de store kirkelige-politiske Spørgsmaal, men at der var tilsigtet dette at bringe Orden, Ro og god Arbejdsmaade til Stede i det Organ, som Sognemenigheden i kirkelig Henseende efter den Udvikling, der har fundet Sted i dette Aarhundrede, ikke vil kunne tænkes at undvære.

Holstein-Holsteinborg: Naar man vil forstaa en Sag, er det rigtigt og gavnligt at undersøge dens historiske Udvikling, at se den paa den historiske Baggrund. Og naar nu i Dag Forslaget om Menighedsraad ligger paa det høje Tings Bord, ligger det ogsaa nær at spørge: Hvorledes gik det egentlig til, at vi overhovedet fik Menighedsraad? Det er vist en almindelig bekendt Sag, at den daværende Kultusminister, den ærede